

Ter nagedachtenis aan

Riek Kuipers

sinds 10 september 1977 weduwe van

Johan Krabbe

Zij werd geboren op 18 december 1919 te Emmen en overleed na al eerder de ziekenzalving te hebben ontvangen op 13 augustus 2009 in het Hospice te Enschede. Op 18 augustus hebben we haar te ruste gelegd op het R.K. kerkhof te Overdinkel naast haar man.

Ze heeft de respectabele leeftijd van bijna 90 jaar bereikt wat natuurlijk niet zonder levensverhaal voorbij is gegaan. Nadat haar ouders veel verhuisd zijn (van de 8 kinderen - waarvan er 2 als kind zijn overleden - zijn ze bijna allen in een andere plaats geboren) werd het laatste plekje Overdinkel.

Hier leerde zij later ook haar man Johan kennen, met wie ze na een lange verkering in 1946 is getrouwd. Om hem is ze zelfs katholiek geworden. Uit dit huwelijk werden 2 kinderen geboren.

Op 10 september 1977 overleed haar man plotseling aan een hartstilstand, wat een moeilijke tijd voor haar was. Hierna pakte zij de draad weer op. Een paar jaar later leerde ze Henk Stopel kennen. Met hem heeft zij nog 15 jaar een weekend relatie gehad, waarvan ze volop hebben genoten. Henk kreeg bij haar thuis op 15-3-1997 een herseninfarct en is aan de gevolgen daarvan op 17 maart overleden.

Wij willen hierbij - namens moeder - zijn zoon Harry en zijn vrouw Bep alsmede zijn dochter Gerry en haar man Klaas hartelijk danken voor hun altijd trouwe bezoeken en belangstelling.

Door de week vulde ze de tijd op met allerlei activiteiten. Het belangrijkste was haar wekelijkse kaartmiddag. Hiervoor moest alles wijken. Deze middag met Doortje, Diny en Annie was het belangrijkste in de week en liet ze zich door niets afnemen.

Dagelijks bracht zij een bezoek aan haar beide kinderen, anders was haar dag niet goed.

Haar grootste trots was haar kleinzoon Marco en haar standaard uitdrukking bij alles wat ze voor hem deed was dan ook " Ik heb er ook maar een".

Toen ze hoorde dat ze overgrootmoeder werd was ze dolgelukkig. Dit zal ze echter - tot haar verdriet - niet meer meemaken.

In september 2007 kreeg ze te horen, dat ze "zwevende kanker" had. Tot het laatst toe bleef ze optimistisch en met haar ijzere wil heeft ze het lang volgehouden. Enkele weken geleden zei ze: "Ik kan niet meer gaan kaarten want het wil niet meer". Toen wisten we dat het einde naderde want kaarten was haar passie.

Hierna ging het snel bergafwaarts.

Na het ontvangen van de ziekenzalving op 22 juli gaf ze het op. Met de woorden "Ik kan nu rustig sterven, want ik heb een lang leven gehad. Mijn lichaam is nu op. Het wil en kan niet meer. Laat mij slapen en niet meer wakker worden".

Hetgeen gebeurde op 13 augustus (zoals zij dat graag wilde) in het bijzijn van al haar dierbaren.

Voor uw medeleven en belangstelling na het overlijden van onze moeder en oma zeggen wij u hartelijk dank.

Hennie en Mientje
Marco en Nicolien
Mia en Henry